

Sygn. akt II C 1807/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Piotr Rempoła

Protokolant: Żaneta Rewczuk

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko E. B. i Ł. B.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanych E. B. i Ł. B. solidarnie kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1807/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 października 2022 roku

Dnia 3 czerwca 2020 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie przeciwko Ł. B. oraz E. B. z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z żądaniem zasądzenia od nich na jego rzecz solidarnie kwoty 98.951,19 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od dnia 27 maja 2020 roku do dnia zapłaty od należności głównej, która na dzień sporządzania wyciągu z ksiąg bankowych wynosi 92.972,52 zł według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności wysokości aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie wyższej niż aktualna wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie. Wystąpił także z żądaniem zwrotu kosztów procesu. W toku postępowania w EPU pozwani skutecznie wnieśli sprzeciw, wobec czego postanowieniem z 29 października 2020 roku postępowanie zostało umorzone w całości.

Następnie pozwem z 29 stycznia 2021 roku (data prezentaty) powód wystąpił z tożsamym żądaniem do tutejszego Sądu, wnosząc o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Powód uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że wierzytelność wynika z umowy (...) nr (...) z 2 września 2014 roku. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się należność główna (92.972,52 zł) oraz odsetki umowne za okres od 16 listopada 2019 do 26 maja 2020 (5.978,67 zł). Dalsze odsetki umowne powód nalicza wg. zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie większej niż aktualna wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie. Powód wskazał, że po wezwaniu strony pozwanej do zapłaty długu w trybie art. 75c ustawy Prawo Bankowe (dalej pr.bank.) wypowiedział umowę.

Tutejszy Sąd w dniu 14 września 2021 roku w sprawie II Nc 17/21 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwani skutecznie wnieśli sprzeciw 15 października 2021 roku (data nadania), wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Podnieśli zarzut wywodzenia przez powoda istnienia roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych, zarzut nieprzekazania na własność pozwanych kapitału pożyczki, stosowania przez pożyczkodawcę niedozwolonych klauzul umownych, przewidujących po stronie pozwanych obowiązek uiszczania opłat nienależnych i rażąco zawyżonych. Podnieśli także przedwczesność powództwa, związaną z nieskutecznym wypowiedzeniem umowy stanowiącej podstawę żądania pozwu oraz niewykazanie roszczenia odsetkowego. Uzasadniając powyższe zarzuty wskazują, że moc prawna wyciągu z ksiąg rachunkowych banku jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Ponadto powód nie przedstawił potwierdzenia przelewu kwoty kapitału pożyczki na rzecz pozwanych. Zdaniem pozwanych postanowienia umowne skonstruowane zostały w sposób wprowadzający konsumenta w błąd co do kwoty faktycznie udzielanego kredytu, co wpływa na decyzję o zaciągnięciu zobowiązania. Pozwani kwestionują także wymagalność roszczenia. Powód nie spełnił wymogów skutecznego wypowiedzenia umowy

Powód ostatecznie wniósł o uwzględnienie powództwa w całości i zaprzeczył wszelkim twierdzeniom strony pozwanej poza wyraźnie przyznanymi. Podniósł, że pozwany zostały doręczone zarówno monity, jak i wypowiedzenie umowy. Wskazał także, że dokument prywatny taki jak wyciąg z ksiąg bankowych jest samodzielnym środkiem dowodowym i może stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Wysłane pozwany wezwania do zapłaty zawierały zarówno informacje o żądanej kwocie, jak i o terminie do uiszczenia należności, powód pouczył ich także o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Pozwani nie wykazali, aby nie mogli zapoznać się z treścią korespondencji.

Pozwani ostatecznie wnieśli o oddalenie powództwa, wskazali że wypowiedzenie nie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty – powód tego nie udowodnił, nie wykazał ponadto jakie kwoty i z jakich tytułów składają się na żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. B. i E. B. zawarli z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 2 września 2014 roku umowę pożyczki nr (...) w kwocie 147.024,99 zł. W umowie określono, iż kwota pożyczki jest oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, stosowanej w (...) SA dla pożyczek gotówkowych, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 16% w stosunku rocznym. Odsetki zgodnie z umową miały być naliczane od aktualnego stanu zadłużenia za faktyczny okres wykorzystania pożyczki

Całkowity koszt pożyczki miał wynosić na dzień zawarcia umowy 155.144,22 zł, zaś całkowita kwota do spłaty 296.288,21 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 18,51 %. Pożyczkodawcy zobowiązali się do zapłacenia przy wypłacie pożyczki prowizji w kwocie 5.881 zł. Wypłata pożyczki nastąpiła jednorazowo w dniu 2 września 2014 roku. Spłata pożyczki miała nastąpić przez 10 lat w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych zgodnie z harmonogramem spłat do 15 dnia każdego miesiąca.

(umowa pożyczki k. 21-26, harmonogram spłaty z 2014 roku z momentu zawarcia umowy k.27-30 historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 47-52, szczegółowe rozliczenie k. 53-56)

Ostatnia otrzymana przez bank wpłata na konto kredytu pozwanych miała miejsce w dniu 28 listopada 2019 roku. Saldo kredytu po tej operacji wynosiło 92.972,52 zł.

(historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 47-52, szczegółowe rozliczenie k. 53-56)

Monitami z dnia 16 grudnia 2019 roku powód wezwał pożyczkobiorców do zapłaty zaległości w terminie 14 dni od otrzymania monitu. Wyznaczając termin do zapłaty zaległości powód nie określił, czy chodzi o dni robocze, czy też kalendarzowe. Monity zostały odebrane przez pozwanych w dniu 27 grudnia 2019 roku. W piśmie tym powód wskazał

wysokość zaległości na dzień sporządzenia pisma w kwocie 3306,73 zł w tym: zaległy kapitał 2512,44 zł, zaległe odsetki 787,71 zł odsetki od zaległego kapitału i odsetek skapitalizowanych 6,58 zł.

Ponadto w piśmie pouczył ich także o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ugodę) w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma.

(monit do pozwanego k. 31, wydruk śledzenia przesyłki k. 32-34, monit do pozwanej k. 35, wydruk śledzenia przesyłki k. 36-38)

W dniu 13 stycznia 2020 roku powód wysłał do pozwanych pisma z informacją o wypowiedzeniu umowy w terminie 30 dni liczonych od dnia następującego po dniu jego doręczenia. W piśmie tym bank wskazał iż zaległe wymagalne zadłużenie na dzień sporządzenia pisma wynosi 3326,01 zł.

W piśmie tym Bank wskazał dodatkowo zastrzeżenie warunku jeżeli w okresie wypowiedzenia pożyczkobiorcy spłaca całość zadłużenia wymaganego określonego na dzień dokonania spłaty to wypowiedzenie należy traktować jako bezskuteczne w konsekwencji umowa kontynuowana będzie na dotychczas obowiązujących warunkach.

Powyższe pisma pozwani odebrali w dniu 3 lutego 2020 roku.

(pismo do pozwanego z dnia 13 stycznia 2020 roku k. 39, zwrotne potwierdzenie odbioru przez pozwanego k. 40-41, pismo do pozwanej k. 42, zwrotne potwierdzenia odbioru przez pozwaną k. 43-44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Bowiem Bank nie zastosował prawidłowo terminów ustawowych dla dokonania skutecznego wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 Prawa bankowego w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej.

Przepis art. 75c ust. 1 Prawa bankowego określa, że jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Natomiast zgodnie z ust. 2 tegoż przepisu w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z kolei art. 75c ust. 6 wskazuje, że powyższe stosuje się także do pożyczek pieniężnych.

Warunkiem skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu lub pożyczki jest zastosowanie procedur i terminów określonych w art. 75c ust. 1 i 2 oraz 6 Prawa bankowego. Terminy nimi wyznaczone nie mogą być krótsze niż przewiduje ustawa.

Z art. 75c ust. 1 Prawa bankowego wynika jednoznacznie, iż termin, który bank ma obowiązek wyznaczyć klientowi na spłatę zaległego zadłużenia to 14 dni roboczych. Natomiast Bank w pismach z dnia 16 grudnia 2019 roku wezwał pozwanych do spłaty zaległości w terminie 14 dni od otrzymania pisma.

W wezwaniu określono prawidłowo termin 14 dni roboczych dla złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, jednakże w zakresie wezwania do spłaty zaległości wyznaczono termin 14 dni, nie precyzując czy chodzi o dni robocze, czy kalendarzowe. Biorąc pod uwagę użycie w jednym piśmie w zakresie jednego terminu określenia 14 dni i w zakresie drugiego terminu 14 dni roboczych, odbiorca czytając to pismo widzi różnicę i z dużym prawdopodobieństwem termin 14 dni może interpretować jako 14 dni kalendarzowych.

Także dalsze czynności dokonane przez Bank jednoznacznie wskazują, iż Bank podjął czynności w terminie 14 dni kalendarzowych (zamiast 14 dni roboczych), bowiem pozwani odebrali pisma - wezwania do spłaty zaległości w dniu 27 grudnia 2019 roku. Zatem termin 14 dni roboczych upływał w dniu 20 stycznia 2020 roku. Placówki banku (...) SA są zamknięte w soboty, zatem soboty nie są dniami roboczymi. Natomiast Bank po upływie 14 dni kalendarzowych (po upływie dnia 10 stycznia 2020 roku w piątek) bank w poniedziałek w dniu 13 stycznia 2020 roku sporządził pisma o wypowiedzeniu umowy pozwanym, a następnie wysłał te pisma pozwanym. Nawet przy założeniu, że soboty są dniami roboczymi, to 14 dni kalendarzowych upłynie z końcem dnia 15 stycznia 2020 roku. Zaś Bank już w dniu 13 stycznia 2020 roku sporządził pismo o wypowiedzeniu umowy.

Podkreślić należy, że różnica pomiędzy upływem 14 dni roboczych, a kalendarzowych jest znaczna. Bowiem od dnia odbioru wezwania przez pozwanych (27 grudnia 2019 roku) termin upływu 14 dni kalendarzowych do 10 stycznia 2020 roku, zaś 14 dni roboczych upłynęłoby dopiero 20 stycznia 2020 roku. Różnica wynika z tego, że licząc dni robocze pomija się weekendy oraz święta i inne dni ustawowo wolne od pracy. Mając to na uwadze należy stwierdzić, że termin spłaty wynikający z wezwania wyzwanego pożyczkobiorcom był krótszy od wymaganego ustawą, co oznacza że czynność dokonana przez bank była bezskuteczna. Czynność prawna wypowiedzenia umowy kredytu jako sprzeczna z ustawą - art. 75c ust. 1 Prawa bankowego tj. z minimalnym terminem określonym w tym przepisie mającym charakter jednostronnie bezwzględnie wiążącym (nie można go skrócić wobec kredytobiorcy, można go wydłużyć wobec kredytobiorcy) jest nieważna – art. 58§1 k.c.

Wobec tego, że powód nie wezwał w sposób skuteczny pozwanych do zapłaty należności w terminie 14 dni roboczych, nie sposób uznać, by wypowiedzenie umowy kredytu było prawidłowe i skuteczne. Wobec nieprawidłowości wypowiedzenia umowy należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom pozwu, wierzytelność której powód domaga się zasądzenia nie jest wymagalna.

Wobec faktu, że wierzytelność powoda nie jest wymagalna, żądanie pozwu należało uznać za niezasadne w całości.

Nie zachodziły także podstawy do zasądzenia rat kapitałowych wymagalnych zgodnie z umową pożyczki do dnia zamknięcia rozprawy – art. 316§1 k.p.c. Bowiem umowa pożyczki określa, iż oprocentowanie kredytu jest zmienne, a sposób spłaty rat umowa określiła jako równe raty. Oznacza to, iż rata kapitałowo-odsetkowa jest zmienna w czasie i wraz ze zmianą oprocentowania zmienia się harmonogram spłaty rat kapitałowo odsetkowych.

Z powodu braku skutecznego wypowiedzenia, umowa nadal obowiązuje do września 2024 roku. Powód zgodnie z artykułem 6 k.c. nie udowodnił, ile wynoszą raty kapitałowo-odsetkowe niespłacone przez pozwanych do dnia zamknięcia rozprawy, a z uwagi na zmienność oprocentowania zmienia się rata kapitałowa i rata odsetkowa. Z uwagi na brak udowodnienia wysokości aktualnie wymagalnych rat do dnia zamknięcia rozprawy sąd w tym zakresie nie mógł uwzględnić powództwa.

W pozostałym zakresie wobec faktu, iż reszta świadczeń rat kapitałowo odsetkowych z umowy od dnia zamknięcia rozprawy do 15 września 2024r. jest jeszcze niewymagalna powództwo podlegało oddaleniu jako przedwczesne - niewymagalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

Na podstawie artykułu 98 §1 i §3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd obciążył powoda jako przegrywającego sprawę obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanych poniesionych przez nich niezbędnych i celowych kosztów procesu. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika będących radcą prawnym. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd obliczył w oparciu o § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) w zw. z art. 99 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)